

Okamžik štěstí – déšť

Miroslava Vašíčková (1. místo v I. kategorii)

Ráda chodím na sklonku letních dnů na procházky. V tu dobu už je chladněji a venku skoro nikoho nikdy nepotkávám.

Jeden letní večer jsem bloudila sama tichou krajinou, zalitou zapadajícím sluncem, které jako magnetem postupně přitahovalo mraky. Květy se pomalu zavíraly, utichal zpěv ptáků a už i včelky se čmeláky odletěli strávit noc do svých domovů. Jemný letní vánek chladnul a během chvilky se změnil ve větřík, který poháněl mraky obtěžkané vodou z vodní páry, která se vypařila během dne z jezer. Větřík mi čechral vlasy, hladil po tváři a pohrával si s mými šaty. Se šustěním listů stromů dodával tomuto okamžiku zvláštní atmosféru. Potom zcela zapadlo slunce, které vystřídal jasný měsíc v úplňku spolu s miliony hvězd, třpytících se jako diamanty mezi plujícími temnými mraky, zakrývajícími čím dál víc noční oblohu. Pak se zatáhlo úplně a začaly padat první kapky ohlašující letní přeháňku. Mraky se pomalým tempem rozpršely. Kapky vody dopadající na zem se vsakovaly do půdy vyprahlé po horkém dni, mně stékaly po těle. Ten krátký chladivý dotyk působící lehkost ve mně vyvolával představy plnicí se ve snech. Brouzdala jsem se bosýma nohama trávou a slyšela, jak déšť pleská do jezerní hladiny. Cítila jsem vůni přírody mnohokrát znásobenou vlivem vody padající z nebes, jako posel prosící za odpuštění za horký den. Slyšela jsem kapky ťukající do listů v korunách stromů, které se dotykem vody rozezní jak zvonkohra libě znějící lidským uším, kterým přináší odpočinek od denního hluku.

Ten celý dlouhý okamžik mě naplnil nesmírným štěstím. Avšak za chvíli déšť ustal, ale nic nezůstalo tak jak předtím. Jako mávnutím kouzelné hůlky příroda znovu ožila a dostala novou energii, energii života.

To ticho po dešti, kdy nikdo jiný než příroda nemluví, je balzám na duši dodávající klid a harmonii.